

UZASADNIENIE

Na podstawie **art. 424 § 3 k.p.k.** Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

W dniu 27 czerwca 2016 r. wpłynął do Sądu Okręgowego akt oskarżenia m.in. przeciwko A. K. o popełnienie czynów wyczerpujących dyspozycję art. 162 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k., do którego na podstawie art. 335 § 2 k.p.k. prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdniku dołączył wniosek o wydanie wyroku skazującego A. K. na posiedzeniu i orzeczenie uzgodnionych z nią kar (k. 494-495, 521-525):

- za czyn z art. 162 § 1 k.k. kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 239 § 1 k.k. kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 85 § 1 k.k. orzeczenie kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 70 § 1 k.k. warunkowe zawieszenie kary na okres 3 (trzech) lat;
- na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddanie w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- na podstawie art. 72 § 1 k.k. zobowiązanie do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby;
- na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzenie grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonej nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonej wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego zawarte w akcie oskarżenia i dołączonym do niego wniosku, a dotyczące kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonej A. K..

Przestępstwo z art. 162 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3 i polega na nieudzieleniu pomocy osobie znajdującej się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym przestępstwem jest niepospieszenie z pomocą, gdy inna osoba tego pilnie i rzeczywiście potrzebowała bez względu na dalszy rozwój sytuacji, a zwłaszcza bez względu na to, czy doszło do zejścia śmiertelnego, czy ciężkiego uszczerbku na jej zdrowiu, czy też nie doszło (szczęśliwym trafem, w rezultacie pomocy udzielonej przez innych, czy samodzielnego wyjścia z opresji) (R. Stefański, Komentarz do art. 162 Kodeksu karnego, LEGALIS stan prawny na 2017 r.).

Z kolei przestępstwo z art. 239 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 i polega na utrudnianiu lub udaremnianiu postępowania karnego, poprzez pomaganie sprawcy przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego uniknąć odpowiedzialności karnej. Na podstawie powołanego przepisu odpowiada w szczególności ten kto sprawcę ukrywa, zacierza ślady przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego albo odbywa za skazanego karę. Według stanowiska zajętego przez SA w Lublinie w wyroku z dnia 8.6.2010 r. (II AKA 135/10, KZS 2010, Nr 12, poz. 59) zachowanie sprawcze polega na "stworzeniu takiej sytuacji, która rzutuje negatywnie na bieg postępowania niweczając je, bądź też czyni je trudniejszym, żmudniejszym, wymagającym od organów ścigania przedsięwzięcia szeregu dodatkowych czynności dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności popełnionego przestępstwa. Dla bytu występku z art. 239 § 1 k.k. nie ma decydującego znaczenia, jakie konkretne szkody spowodowano takim zachowaniem, istotne natomiast jest to, by podjęte przez daną osobę działania (zaniechanie) stwarzało przeszkody w wykryciu przestępstwa, jego sprawcy, czy udowodnieniu temu ostatniemu winy. Wystarczy

zatem samo utrudnienie postępowania karnego przeciwko sprawcy przestępstwa, niezależnie od ilości i jakości zebranych przeciwko niemu dowodów. Wynik postępowania karnego jest obojętny dla realizacji znamion tego czynu".

Przechodząc do rozstrzygnięć związanych z wymiarem kary i środków karnych Sąd przychylił się do stanowiska oskarżyciela publicznego i orzekł uzgodnione z oskarżoną kary i środki karne.

Zaproponowane kary i środki karne uwzględniają dyrektywy określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. (dolegliwość nie przekraczająca stopnia winy, cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa). Sąd zważył także na właściwości i warunki osobiste oskarżonej A. K..

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonej A. K. oceniony przez pryzmat art. 115 § 2 k.k. jest znaczny. Oskarżona godziła bowiem w dobra chronione prawem takie jak życie i zdrowie człowieka oraz wymiar sprawiedliwości.

Za okoliczność łagodzącą poczytać należy uprzednią niekaralność A. K. (informacja z K. – k. 81).

Zważywszy na powyższe Sąd skazał A. K. za czyn z pkt. 2 aktu oskarżenia na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z pkt 3 aktu oskarżenia na karę roku pozbawienia wolności.

Orzeczone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył i jako karę łączną wymierzył A. K. karę łączną roku pozbawienia wolności. Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. Zatem wymierzając oskarżonej karę łączną pozbawienia wolności Sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji, bowiem przypisane oskarżonej przestępstwa popełnione zostały w tym samym czasie.

Analizując właściwości i warunki osobiste A. K. uznać należy, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do zastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa z art. 69 § 1 i 2 k.k. i w konsekwencji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu oskarżona nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, by konieczna była jej resocjalizacja w warunkach zakładu karnego. W szczególności podnieść należy, że A. K. nie była dotychczas karana (informacja z K. – k. 81). Jednocześnie okres próby na który warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności nie wykracza poza ramy określone w art. 70 § 1 k.k.

Nadto zawieszając karę pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł grzywnę w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Zdaniem Sądu uzasadnione jest przyjęcie względem oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej, tym samym założenie, że w przyszłości będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Sylwetka oskarżonej pozwala mieć nadzieję, iż nie wejdzie ona ponownie w konflikt z prawem. Widmo zarządzenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności obok dolegliwości ekonomicznej wynikającej z orzeczenia grzywny powinno wpłynąć na zmianę jej postępowania i skłonić do przestrzegania porządku prawnego. Upływ ustalonego okresu próby pozwoli zweryfikować postawę oskarżonej. Albo utwierdzi w przekonaniu, że prognoza ta była słuszna, dając tym samym gwarancję, że oskarżona na stałe wdroży normy porządku prawnego do własnego postępowania, albo, w przeciwnym razie, pozwoli zarządzić wykonanie kary w ciągu okresu próby i dalszych 6 miesięcy.

Jednocześnie Sąd przez przeoczenie podczas komputerowej redakcji wyroku, orzekając zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego oddanie oskarżonej pod dozór kuratora w okresie próby, nie wskazał podstawy prawnej

wynikającej z art. 73 § 1 k.k., zgodnie z którym zawieszając wykonanie kary, sąd może w okresie próby oddać skazanego pod dozór m.in. kuratora sądowego.

Zgodnie z dyspozycją art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżoną A. K. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby.

Kierując się treścią art. 63 § 1 k.k.. Sąd zaliczył oskarżonej na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia 8 lutego 2017 roku, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk przyznano obrońcy koszty za obronę z urzędu w niniejszej sprawie, których to kosztów oskarżona nie opłaciła. Wysokość wynagrodzenia wynika z § 2 ust. 3, § 14 ust. 1 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych znajduje podstawę prawną w treści art. 624 § 1 k.k. Sąd uznał, iż uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe, biorąc pod uwagę jej aktualną sytuację materialną oraz orzeczone wobec niej kary i środki karne.

Wobec powyższego i na podstawie powołanych przepisów prawa orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.